AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. július 8.*

A T-270/02. sz. ügyben,

az **MLP Finanzdienstleistungen AG** (Heidelberg [Németország], képviseli: W. Göpfert ügyvéd)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviseli: G. Schneider, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az OHIM harmadik fellebbezési tanácsának 2002. június 26-i (R-206/2002-3. sz. ügy), a bestpartner szóvédjegy lajstromozását megtagadó határozata ellen benyújtott kereset tárgyában,

* Eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij és N. J. Forwood bírák,
hivatalvezető: D. Christensen tanácsos,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. augusztus 28-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. december 19-én benyújtott válaszbeadványra,

tekintettel a 2003. december 16-i pervezető intézkedésekre,

a 2004. február 3-i szóbeli tárgyalást követően,

meghozta a következő

Ítéletet

Előzmények

1 A felperes a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) alapján 2001. június 20-án közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy a bestpartner szómegjelölés volt.

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 36., 38. és 42. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, az alábbi leírással:

— A 36. osztályba tartozó „biztosítás, biztosítási tanácsadás, biztosítások közvetítése; pénzügyi szolgáltatások, pénzügyi tanácsadás, tanácsadás takarék- és befektetési ügyekben, beruházási tanácsadás; pénzügyi elemzés, befektetés-közvetítés, különösen alapok vonatkozásában; tőkebefektetés; vagyonkezelés harmadik személyek részére; ingatlanszerzési tanácsadás, ingatlankezelés tervezése harmadik személyek részére";

— A 38. osztályba tartozó „internetes szolgáltatás, azaz információk létrehozása, feldolgozása és nyújtása az interneten keresztül";

— A 42. osztályba tartozó „adatfeldolgozás harmadik személyek részére; szöveg- és adatfeldolgozás, valamint folyamatirányítás céljából történő programfejlesztés, -kidolgozás, -javítás és -frissítés; műszaki és alkalmazási tanácsadás számítógépek és adatfeldolgozó programok tekintetében; internetszolgáltatói szolgáltatás, azaz az interneten jelentkező ágazatspecifikus problémák megoldására szolgáló programok kidolgozása, weblapok alkotása és tervezése, azaz internethozzáférés és hálózati kapcsolat létrehozása, fenntartása és karbantartása".

4 2002. január 2-i határozatával az elbíráló a 40/94 rendelet 38. cikke alapján elutasította a lajstromozás iránti kérelmet a rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontjaira, valamint (2) bekezdésére hivatkozással, azzal az indokolással, hogy a bejelentett megjelölés gyakori kifejezés, és azt olyan leíró reklámjelmondatnak tekintenék, amely – legalábbis az Európai Unió angol ajkú területein – nem rendelkezik megkülönböztetőképességgel. 2002. február 27-én a felperes a 40/94 rendelet 59. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az elbíráló határozata ellen az OHIM-nál.

5 2002. június 26-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) a harmadik fellebbezési tanács a fellebbezést azzal az indokolással utasította el, hogy a bejelentett megjelölés egyrészt nem rendelkezik megkülönböztetőképességgel, másrészt kizáróla leíró elemekből áll.

A felek kérelmei

6 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

— az OHIM-ot kötelezze az eljárási költségek viselésére.

7 Az OHIM azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

— utasítsa el a keresetet;

— a felperest kötelezze az eljárási költségek viselésére.

Indokolás

A felek érvei

8 A felperes keresetét egyrészt a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapozza, mely szerint a fellebbezési tanács rosszul ítélte meg a bejelentett védjegy megkülönböztetőképességét, másrészt a rendelet 7. cikke (1) bekezdése c) pontjának megsértésére, mely szerint a fellebbezési tanács helytelenül alkalmazta a rendelkezésre állás szükségességével kapcsolatos feltételt.

9 A felperes előadja, hogy mind a „best", mind a „partner" fogalmak eltérően értelmezhetők. Az e fogalmak kombinációjaként keletkező bestpartner szónak nincs is egyértelmű jelentése, és lehetővé teszi, hogy a célzott – átlagos, ám a biztosítási és pénzügyi szolgáltatások területén különösen figyelmes és körültekintő – fogyasztói kör a felperes által nyújtott szolgáltatások között különbséget tegyen. A bestpartner szó ilyen egybeírt formában neologizmus, szótárban nem található kifejezés, amelyet az egyes részei alapján külön kell megvizsgálni.

10 A felperes szerint ezért az általa pénzügyi és biztosítási szolgáltatások, valamint internetes adatfeldolgozás védjegyeként lajstromoztatni kívánt megjelölés ezen szolgáltatások tekintetében nem leíró jellegű. Ennélfogva nem áll fenn a rendelkezésre állás szükségessége, amely alapját képezi a bejegyzés megtagadásának. A felperes e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-135/99. sz., Taurus-Film kontra OHIM [Cine Action] ügyben 2001. január 31-én hozott ítéletének (EBHT 2001., II-

379. o.) 29. pontjára hivatkozik, amikor azt állítja, hogy valamely megjelölés nem leíró jellegű akkor, ha a megjelölés és a szolgáltatás közötti kapcsolat bizonytalan és határozatlan. A felperes szerint csak azok az elemek tartoznak a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjában említett kizáró okok közé, amelyek egyértelműen és félreérthetetlen módon, közvetlenül leíró jellegűek. Jelen esetben a szóban forgó ügyben a bestpartner megjelölés reklámjelmondatnak tekintendő.

11 A megtámadott határozat 4. pontjában említett internetes kutatás eredményével kapcsolatban a felperes kifejti, hogy az a körülmény, hogy a kérdéses kifejezés az üzleti forgalomban széles körben használatos, nem elégséges ok arra, hogy védjegyként történő lajstromozását a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján megtagadják. Mint azt a felperes szerint az általa felhozott, a szóban forgó megjelölés internetes domainnevek körében történő használatát jelző példák is mutatják, ennek a megjelölésnek az üzleti forgalomban való használata alkalmas annak megjelölésére, hogy a szolgáltatások valamely meghatározott vállalkozástól származnak.

12 A fenti körülményekből következően a bestpartner megjelölés rendelkezik a megkülönböztetőképességnek az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt minimumával (az Elsőfokú Bíróság T-34/00. sz., Eurocool Logistik kontra OHIM [EUROCOOL] ügyben 2002. február 27-én hozott ítélete [EBHT 2002., II-683. o.] 39. pontja). A megkülönböztetőképesség hiánya nem származhat pusztán annak megállapításából, hogy a szóban forgó megjelölés nem tartalmaz többletgondolatot, vagy hogy az nem szokatlan vagy meglepő (az Elsőfokú Bíróság T-87/00. sz., Bank für Arbeit und Wirtschaft kontra OHIM [EASYBANK] ügyben 2001. április 5-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-1259. o.] 39. pontja).

13 Egyebekben az a tény, hogy hasonló védjegyek – úgymint bestpartner classic és bestpartner topinvest – az OHIM-nál és a Közösség tagállamaiban lajstromozásra kerültek, annak jeleként értékelhető, hogy a bejelentett megjelölés alkalmas arra, hogy védjegyként lajstromozzák.

14 Végül a felperes az OHIM elé terjesztett érvelésre hivatkozik és előadja, hogy az keresetének integráns részét képezi.

15 Az OHIM a felperes teljes érvelését vitatja. A fellebbezési tanács jogosan tagadta meg a felperes által bejelentett védjegy bejegyzését, különösen mivel az többek között nem rendelkezik a megkülönböztetőképesség szükséges minimumával.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

16 Mindenekelőtt a felperes keresetlevelének végén található kérelemmel kapcsolatban kell állást foglalni, miszerint az általa az OHIM-nál benyújtott írásbeli beadvány „a fölösleges ismétlések elkerülése végett" teljes terjedelmében a kereset részének tekintendő. Jóllehet a Bíróság eljárási szabályzata 44. cikkének 1. §-ára – amely az eljárási szabályzat 130. cikkének 1. §-a és 132. cikkének 1. §-a alapján a szellemi tulajdon terén is alkalmazandó – vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlat szerint a keresetlevél szövegének egyes pontjait alá lehet támasztani és ki lehet egészíteni a mellékletként csatolt ügyiratkivonatokra történő hivatkozással, ám a további iratokra történő általános hivatkozás nem pótolja a jogi érvelés azon lényeges elemeinek hiányát, amelyeket a keresetlevélnek a fent említett előírások szerint tartalmaznia kell (az Elsőfokú Bíróság T-305/94 – T-307/94., T-313/94 – T-316/94., T-318/94., T-325/94., T-328/94., T-329/94. és T-335/94. sz., Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ügyekben 1999. április 20-án hozott ítéletének [EBHT 1999., II-931. o.] 39. pontja). Mivel a felperes a keresetlevélben az általa az OHIM-hoz benyújtott iratokra hivatkozik, a kereset elfogadhatatlan, mivel ez az általános utalás nem kapcsolható a keresetlevélben előadott jogalaphoz.

17 Elsősorban azt kell érdemben felidézni, hogy a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a „megjelölés, amely nem alkalmas megkülönböztetésre", nem részesülhet védjegyoltalomban.

18 Ezenfelül a 40/94 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében az (1) bekezdést „akkor is alkalmazni kell, ha a kizáró ok csak a Közösség egy részében áll fenn".

19 Valamely megjelölés megkülönböztetőképessége egyrészről azon szolgáltatások és áruk vonatkozásában ítélhető meg, amelyre a lajstromozást kérték, másrészről az érintett vásárlóközönség által a megjelölésnek tulajdonított értelem szempontjából kell értékelni (vö. például az Elsőfokú Bíróság T-355/00. sz., DaimlerChrysler kontra OHIM ügyben [TELE AID] 2002. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-1939. o.] 51. pontjával).

20 Ezen túlmenően nem csupán az összetételt alkotó szavak kifejezett és közvetlen értelmére kell tekintettel lenni, hanem az általa közvetített másodlagos jelentésre is.

21 A szóban forgó ügyben a felek előterjesztésükben azt a tényt állították az előtérbe, hogy a „best" és a „partner" angol szavak, ám megállapítható, hogy ezek a szavak esetleges csekély eltéréssel a Közösség más nyelvein, így hollandul és németül is léteznek. Mivel azonban valamely védjegy lajstromozásának megtagadásához elegendő, hogy valamely kizáró ok a Közösség egy részén álljon fenn, egyértelmű, hogy amennyiben megállapítást nyerne valamely kizáró ok fennállása a Közösség angol ajkú részében, mely két tagállamot foglal magában, e kizáró ok fennállása nem lenne kihatással a szóban forgó jogvita kimenetelére a Közösség más részeiben. Következésképpen a szóban forgó eljárás szempontjából abból kell kiindulni, hogy az irányadó fogyasztói kör angol ajkú.

22 Ezenfelül figyelembe kell venni, hogy a bejelentéssel érintett szolgáltatások sajátosságaiból adódóan az irányadó fogyasztói kör különösen körültekintő és figyelmes fogyasztókból áll.

23 A szóban forgó megjelölés kizárólag az angol nyelvű „best" és „partner" szavakból tevődik össze. A „best" szó a minőség fogalmára utal, és azt adja a célzott fogyasztói kör tudomására, hogy a legjobb minőségű áruról vagy szolgáltatásról van szó. A „partner" szót különböző összefüggésekben használják, így a szolgáltatásnyújtás területén is, kapcsolatok vagy partneri viszony leírására, és ezáltal a megbízhatóság és a tartósság pozitív tartalmú mögöttes jelentésének közvetítésére. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 24. pontjában helyesen állapította meg, hogy a modern reklámok nyelvhasználatában ez a kifejezés arra szolgál, hogy a szolgáltatásnyújtó és a fogyasztó kapcsolatát leírja oly módon, hogy az egyik a másik „üzleti partnere".

24 A fentiekből megállapítható, hogy a „best" és a „partner" szavak olyan általános fogalmak, amelyek csupán valamely vállalkozás által ügyfeleiknek nyújtott szolgáltatás minőségét írják le (vö. ennek kapcsán az Elsőfokú Bíróság T-19/99. sz., DKV kontra OHIM ügyben [COMPANYLINE] 2000. január 12-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1. o.] 26. pontját, amelyet megerősített a Bíróság C-104/00. P. sz., DKV kontra OHIM ügyben fellebbezés tárgyában 2002. szeptember 19-énhozott ítéletének [EBHT 2002., I-7561. o.] 13-25. pontja).

25 Következésképpen e szavak mindegyike önmagában is az érintett szolgáltatásokat írja le. Azok a fogalmak, amelyek egyes árukat vagy szolgáltatásokat írnak le, nem alkalmasak megkülönböztetésre ezen áruk vagy szolgáltatások tekintetében (az Elsőfokú Bíróság T-323/00. sz., SAT.1 kontra OHIM ügyben [SAT.2] 2002. július 2-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-2839. o.] 40. pontja; az ítélet ellen fellebbezés van folyamatban). Más következtetésre akkor lehetne jutni, ha a két szó egybeírásával létrejött fogalomnak más jelentése lenne, mint a két egymás mellé tett szónak.

26 A két szó grafikai vagy tartalmi változtatás nélküli egybeírása nem eredményez olyan többletjelleget, amely a megjelölést összességében alkalmassá tehetné arra, hogy az érintett vásárlóközönség a felperes szolgáltatásait más vállalkozások szolgáltatásaitól megkülönböztesse (lásd ennek kapcsán a COMPANYLINE-ítélet [hivatkozás a 24. pontban] 26. pontját). A bestpartner szómegjelölés ugyanis éppúgy a két alkotó

szó jelentését – „legjobb partner" – fejezi ki, mint az ugyanezekből a szavakból képezett, de különírt „best partner" kifejezés. Az a tény, hogy az – akár külön-, akár egybeírt – fogalom nem szerepel a szótárakban, nem változtat ezen a megítélésen.

27 Következésképpen a bestpartner megjelölés az adott fogyasztói kör tekintetében nem rendelkezik az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt megkülönböztetőképesség minimális mértékével (lásd az EUROCOOL-ítélet [hivatkozás a 12. pontban] 39. pontját), és ezért a fellebbezési tanács helyesen döntött úgy, hogy a szóban forgó bejelentés a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott ok miatt nem teszi lehetővé a lajstromozást.

28 A 40/94 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése szerint valamely megjelölés már abban az esetben sem lajstromozható közösségi védjegyként, ha a felsorolt feltétlen kizáró okoknak csak egyike fennáll (a COMPANYLINE-ítélet [hivatkozás a 24. pontban] 30. pontja). Mindezekből következően a szóban forgó kereset elutasítandó anélkül, hogy szükséges lenne a felperes által a 40/94 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének c) pontjára vonatkozóan tett előterjesztés vizsgálata.

A költségekről

29 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a szerint az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott: :

1) A keresetet elutasítja.

2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.

Pirrung Meij Forwood

Kihirdetve Luxembourgban, a 2004. július 8-i nyilvános ülésen.

H. Jung J. Pirrung

hivatalvezető elnök